

de i den Retning. Derfor bliver det nu ikke Kvantiteten, men Kvaliteten, det kommer an paa, — saa kraftige og saa vel opdragne og uddannede som muligt. Et Samfund, hvor der sættes saa mange Børn i Verden, at der ikke kan sikres dem en tilfredsstillende Opdragelse, er et Samfund i Nedgang! — Derfor er Kravet til Nutidens Kvinder heller ikke: »Du skal føde«, men snarere: »Fød ikke flere Børn, end du kan forsørge«. Kvindens Liv vil altsaa ikke helt medgaa til Fødsler og Opamning, — det bør kun blive en episodisk Beskæftigelse fra 3 til 10—20 Aar af de 70, der er tildelt Mennesket. Men hvad saa i hendes øvrige Levetid? Hun har heller ikke nok af anden Beskæftigelse, da de $\frac{3}{4}$ af Kvindernes traditionelle Arbejde er svundet bort for altid. Ja, saa fordrer hun som sin Ret at faa sin fulde Halvdel af hæderligt, samfundsgavnligt Arbejde; ikke mere men heller ikke mindre.

For Mændene hedder det: »Skaf Dig nye Virkefelter eller dø!« — for Kvinderne: »Skaf Dig nye Virkefelter, eller synk lidt efter lidt ned til en mere eller mindre passiv Køn-Snylten«. Og Historien viser, at med en saadan Snylten følger altid en Nedgang i Kvindernes Livskraft og Intelligens, og efter kortere eller længere Tid er ogsaa deres Afkom udartet og dermed tilsidst Samfundet. Kvindelig Snylten bliver først mulig i et Samfund, hvor de materielle Goder er saa store, at det ikke længere er nødvendigt for Kvinderne at give sig af med anstrengende Arbejde, — og saa er de en social Fare; for der er intet andet tilbage for saadanne Kvinder end ved Adspredelse og Fornøjelse at fylde det tomme Rum, som opstaar, naar intet aktivt Arbejde kræves af dem, og efterhaanden som Afsvækkelsen fortsættes, slappes endog Moderfølelsen, og Svangerskabet betragtes som et Onde, der maa undgaas. Saa bliver Livet kun en Tilfredsstillelse af fysisk og seksuelt Begær, og saa har vi den kvindelige Snyltetype, der er den farligste af alle de Mikrober, der tærer paa det menneskelige Samfund; — og i Forbindelse med den kvindelige Parasitisme staar Prostitutionen.

I alle de Samfund, hvis Historie vi kender, har det været Kvinderne, der først naaede dette Standpunkt, og fra dem har Slappelsen bredt sig til Mændene. Troen paa, at det skulde være muligt for Mændene at gaa fremad i fysisk Styrke og in-

tellektuel Kraft samtidig med, at Kvinderne forsumper i Uvirksomhed har aldrig holdt Stik. Kun dygtige arbejdsomme Mødre kan frembringe dygtige, arbejdsomme Mænd; for det staar fast: Degeneration hos Mødrene — Degeneration hos hele Samfundet. *Vore Dages Kvindebevægelse er i sit inderste Væsen et Forsøg paa at redde Kvinderne ud af deres Uvirksomhed og forhindre deres Degeneration.*

Derfor lyder vort Krav: Ethvert Arbejdsfelt skal staa os aabent; vi vil forsøge enhver Stilling og ethvert Erhverv; vi vil sprænge alle lukkede Døre, smage alle Frugterne fra Kundskabens Have. Der er dog ingen Fare for, at vi skal fortrænge Mændene: Naturen vil ubarmhjertigt blotte vore Mangler — men ogsaa aabenbare vore Kræfter!

Men nu Krigen — vil nogen spørge — vil I ogsaa tage Del i den? — Ja, netop paa det Felt vil vi have vort Ord med, fordi det er os, der bestrider de største Udgifter overalt, hvor det gælder Menneskeliv. Det er ikke bare i Fødselsøjeblikket og de lange Maaneder, der gaar forud, at Kvinden maa udholde Smerter og Anstrengelser, der overgaar, hvad Krigeren paa en Slagmark er udsat for; men ogsaa i de lange Aar, der følger efter, hvor Barnet skal passes og plejes, stilles der Krav i Retning af Udholdenhed og Taalmodighed, som kan maa- le sig med dem, der stilles til en Soldat.

Naar en Kvinde ser ud over en Slagmark, vil hun tænke: Saa mange Mødres Sønner! saa mangen pinefuld Fødsel! saa mange Maaneders Træthed! — og alt det, for at disse Mænd skal ligge her med afrevne Lemmer! — og vi raaber: »Uden den mest tvingende Nødvendighed maa saadant ikke ske!«

Naar vi en Gang kommer saa langt, at

Kvinder sammen med Mænd leder og ordner Samfundsanliggender,

da er det ogsaa forbi med Krigen som et Middel til at afgøre menneskelige Stridigheder; og det er ikke, fordi Kvinderne er fejge eller uduelige, heller slet ikke, fordi de har en højere moralsk Udvikling, — nej, det er, fordi de paa dette Punkt — just fordi de er Kvinder — sidder inde med en Kundskab, Mændene ikke har: de ved, hvad det koster at frembringe Menneskeliv, det ved Mændene ikke.

Dette er et af de forholdsvis faa, men yderst vigtige Punkter i Menneskelivet; hvor